

BARÁTI PÉTER

IDŐTLEN BLUES

elég volt - mondták
és újabb kivénhedt hasábokat
dobtak a tükör-arcú lángokba
fent mint szoktak a csillagok
és tabu maradt
hogymelyik a több
lehet-e nagy gondolat
a kofák arca mögött
vagy eladják továbbra is
az életüket
ahogy nap mint nap
a tűz nem hazudik
arról amit elemészt
a beledobált gondolatokról sem
hogymamuját a szél kavarja
ez már a salak
a tűz jóllakottan böffent
nem hittem akkor a varjaknak
valahányszor csaptak a szárnyukkal
útnak indult egy
újabb hosszúléptű éj
üveges csendhalom
mindez már a lángoké
ott hevernek mind
akikből kiapadt a fény
mert a múltban hittek
akikre káros a varjú-halál
holnap már keselyűk
ingerlik bennük a sivatagot
már ez is a tűzé
a végítélet a kereszt felé tart
egyre fogynak a gallyak
aztán már nincs mit a lángok közé dobni
ítélet vonszolja a keresztet

PELIKÁN BLUES

Közülünk lehetett valaki
aki végignézte
ahogy az idő
kezdettől fogva visszafelé számol
és először minden
olyan furcsán épülni kezd
mintha tényleg
fölfelé lenne előre
hasznavehetetlen ez a
gravitáció
useless - szokták mondani
fésültebb körökben
aztán odaállnak
a tükör elé
hogyan megnézhesse
magát az emberben
(így ne csodálkozzon
senki a hirtelen csalódáson)
valahol itt kezdek
elszabadulni akár a Pokol
mert látom
hogyan következésképp
az árnyékok elmennek az élőkkel
emlékszem
ahogy játszottam a labdával
mondta a kutya
utolsó levegőjéből
hát nem furcsa?
valami azért
történt ebben a világban